

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

21. ČÍSLO / XXX. ROČNÍK

16 Kč • 0,86 €

29. KVĚTNA 2022

Z obsahu:

Naslouchat uchem srdce
Poselství papeže Františka
k 56. Světovému dni
sdělovacích prostředků
(7. neděle velikonoční,
29. května 2022)
- strana 2 -

**Svatý František
Caracciolo**
Libor Rösner
- strana 4 -

Mons. Jan Graubner
jmenován novým pražským
arcibiskupem
- strana 5 -

Z dopisů
sv. Františka Saleského
sv. Janě Františce
de Chantal (16)
- strana 6 -

Co Bůh spojil...
- strana 7 -

**Marxismus
a neomarxismus (1)**
Grzegorz Kucharczyk
- strana 10 -

**Jmenován apoštolský
nuncius pro Českou
republiku**
- strana 13 -

O křesťanském manželství čtěte na str. 7-9

Naslouchat uchem srdce

Poselství papeže Františka k 56. Světovému dni sdělovacích prostředků (7. neděle velikonoční, 29. května 2022)

Drazí bratři a sestry, v minulém roce jsme se zamýšleli nad potřebou „přijít a podívat se“, abychom objevili skutečnost a dokázali ji vylíčit na základě prožitých událostí a setkání s lidmi. V tomto duchu bych nyní rád upozornil na další sloveso, a sice „naslouchat“, které je v gramatice komunikace rozhodující a je podmínkou skutečného dialogu.

Ztrácíme totiž schopnost naslouchat těm, kteří stojí před námi, a to jak v běž-

ných každodenních vztazích, tak i v debatách o nejdůležitějších tématech občanského života. Poslech zároveň zažívá nový významný rozvoj v oblasti komunikace a informací díky nabídkám různých podcastů a audio chatů, což potvrzuje, že naslouchání zůstává pro lidskou komunikaci stále zásadní.

Významný lékař, zvyklý léčit rány duše, byl dotázán, co je největší potřebou lidských bytostí. Odpověděl: „Bezmezná touha, aby se jim naslouchalo.“ Touha,

kteřá často zůstává skrytá, ale která je výzvou pro každého, kdo je povolán být vychovatelem či vzdělavatelem nebo jakkoli plní úlohu komunikátora: pro rodiče a učitele, pro pastýře a pastorační pracovníky, pro zaměstnance v oblasti informací i pro ty, kdo vykonávají sociální nebo politickou službu.

Naslouchat uchem srdce

Ze stránek Bible se dozvídáme, že naslouchání neznámá pouze akustické vnímání, ale že je bytostně spjata s dia-logickým vztahem mezi Bohem a lidmi. „Šema' Izrael – Slyš, Izraeli“ (Dt 6,4), počátek prvního přikázání Tóry, se v Bibli neustále opakuje, a to až do té míry, že

Pokračování na str. 12

Skrze naslouchání a jednotu lásky k Bohu Otci a do nebeského království. I takto se dá stručně popsat pozemská cesta člověka k věčné spáse. Jak tomu správně rozumět? Odpověď nám nabízejí texty tohoto čísla Světla.

O naslouchání hovoří nejen papež František ve svém poselství k letošnímu Světovému dni sdělovacích prostředků, ale také liturgická čtení dnešní neděle. Zatímco druhé čtení z knihy Zjevení se obrací k těm, kdo slyší Boží slovo, a vyzývá je, aby se přidali ke zvolání: „Přijď!“ – vyjadřujícímu touhu po příchodu Pána Ježíše –, první čtení představuje pravý opak. V něm totiž čteme o vzdoru těch, kdo nechtěli přijmout Syna člověka, a vyjadřující svoji nelásku k němu, si zacpávali uši, aby slovo prvomučedníka Štěpána nemohlo oslovit jejich srdce. A konečně – ve velekněžské modlitbě, kterou Pán Ježíš přednesl Otci na konci svého pozemského života, svým způsobem můžeme rovněž nacházet naslouchání: srdcem. Neboť co jiného je ona jednotu lásky, než souznění srdcí, touha naslouchat jeden druhému a myslet na jeho dobro?

Naslouchání vyžaduje pokorné srdce. A to zdaleka není samozřejmé. Svátý Tomáš Akvinský vyzdvihl význam pokory do té míry, že ji považoval za ctnost všech ctností. Ostatně, i kdyby člověk vlastnil všechny ctnosti, ale neměl přítom pokoru, nic mu to neprospěje. Být totiž bez pokory hříšně pyšný na to, co mám –

Editorial

i když jde o duchovní dobra –, to znamená stavět se nad druhé, což ovšem není ve shodě s božskou láskou nebeského Otce, který nedělá rozdíly mezi lidmi a má rád každého člověka stejně – světce i těžkého hříšníka. Rozdíl je však v tom, zda je Boží láska opětována a dělá Pánu Bohu radost, anebo je zraňována a působí mu bolest: to však je vskutku podstatný rozdíl... A tak můžeme lépe pochopit, proč sv. František Saleský vedle dvou obvyklých důvodů lásky k příbuzným a přátelům – vyplývajícím z přirozenosti a z povinnosti – přidává jako důležitý ještě třetí důvod: protože to chce Bůh. (str. 6) A hned o pár vět dále doporučuje naučit se od Pána dvěma drahým ctnostem: pokoře a vlídnosti srdce...

Tyto ctnosti jsou podstatné také pro manželský život a vytvoření zdravé rodiny – zdravé především duchovně, ve vztazích k Trojjedinému Bohu a k lidem. Smyslem společné cesty muže a ženy životem je totiž nejen plození potomstva, ale také zviditelňování Boží lásky zde na zemi a – to je velmi důležité – vzájemná pomoc na cestě k dosažení věčné spáse. (str. 7-9) Krásně to vyjádřil bl. Karel Rákouský: „Teď si musíme navzájem pomáhat do nebe!“ Manželsví a rodina je tak, slovy sv. Jana Pavla II., „nosným pilířem

stvoření“. A pokud bude tento základní sloup zničen, celá stavba stvoření se zřítí. A jistě nemusíme znovu připomínat slova sestry Lucie z Fatimy o posledním zápasu mezi Kristem a královstvím satana o manželství a rodinu... Obrácejme se tedy v modlitbě také k té, která náš národ tak obdarovala a kterou si v pondělí připomínáme – ke svatě Zdislavě, patronce rodin: aby vyprosila u nebeského Otce všechny potřebné milosti k záchraně manželství a rodin, jak je ve svém stvořitelském plánu ustanovil on sám. A ať se i s její pomocí stále více otevírají k vzájemné lásce podle obrazu Trojjediného Boha srdce těch, kdo jsou povoláni žít v manželství.

Žijeme v době, kdy sdělovací prostředky utvářejí myšlení lidí. Je tedy v jejich užívání třeba dobře rozlišovat, za pomoci Ducha Svätého. Vložme tento úmysl také do přípravy těchto dní na slavnost Letnic a modleme se o jeho vylití do duší a myslí i těch, kdo jakýmkoliv způsobem pracují pro sdělovací prostředky. Prosme rovněž o odvahu, abychom se nebáli obhajovat Boží pravdu i veřejně, bude-li to vůle Boží. A všem lidem vyprošujme také dar rozlišování, zvláště když různé ideologie jsou tak nepřátelské vůči Pánu Bohu a člověku. (str. 10-11) K tomu je však potřeba naučit se naslouchat, čili být pokornými, zvláště před naším Pánem. Panna Maria nechť nás takové pokoře naučí!

Daniel Dehner

Kdnešnému setkání tě Pán zve jako ke studnici *živé vody*. Máš-li opravdovou žízeň po pravdě, *dostaneš ji zadarmo*. Nemysli proto na nic jiného a pospěš k prameni živého Božího slova.

Místem setkání je opět večeradlo. Pán při své „primiční mši svaté“ pronáší svou velekněžskou modlitbu. Protože tato večere je současně poslední, představují jeho slova také jeho nejsvětější **závěť**. Vkládá do své vroucí prosby k nebeskému Otci to, co mu nejvíce leží na srdci: *aby všichni byli jedno*.

Jeho družina je zatím malá, po odchodu zrádce se dokonce zmenšila. Hrozí jí ještě další rozdělení? Pán vidí v tuto chvíli daleko za hranice prostoru i času. Modlí se nejen za své, kteří jsou s ním u stolu, ale i za všechny ty, kteří *skrze jejich slovo uvěří*. Spasitel se v této nanejvýš dramatické chvíli modlí i za tebe, protože mu nade vše záleží na tom, aby všichni jeho učedníci všech dob pochopili, co to znamená *být jedno*. Tady se jedná o víc než o shodu názvu, o formální jednotu nebo vynucené sjednocení. Jednota, kterou má na mysli, má svůj vzor a základ v Původci všeho dobra: je to **jednota lásky**, jakou se navzájem milují Otec a Syn.

Před těmi prostými muži z Galileje stojí nesmírný úkol: mají zjevit světu něco, co dosud *nepoznal*. Jde tu o poznání, které znamená podstatně více než pouhou znalost. Jde o zcela nový způsob života, o opravdové sjednocení v lásce. Je-li v nás taková láska, jakou Syn miluje svého Otce, budeme žít v Bohu a Bůh v nás, a pak už nemůžeme zůstat rozštěpeni. Rozdělení křesťané zrazují své poslání a nevydávají svědectví o jedinečné lásce Otce a Syna, nepodobají se jim a spíše se připodobňují světu, který je navzdory všem svým opakovaným prohlášováním tak bolestně rozdělen svými sobeckými zájmy. Rozštěpení křesťané nemohou nikoho přesvědčit, protože sami dokonale neuvěřili v Pánovo slovo, že dokonalá jednota je v lásce a láska v jednotě. To, co rozděluje, není ani z lásky, ani z jednoty.

Chceš sám co nejvíce přispět k jednotě, na které Pánu tolik záleží? Usiluj o to, aby ses co nejdokonaleji spojil s ním, abys byl vždy *tam, kde je on*. Kde je? Především v tom, *co je jeho Otec*⁽¹⁾, a tam, kde tě nejvíce očekává: kde je třeba nezištně a obě-

Žízeň po živé vodě

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

At' všichni jsou jedno.

tavě sloužit potřebným. Ježíš je však také na místě bičování a výsměchu, na kruté cestě s těžkým břemenem, je pozdvížen od země na kalvářském kříži. To všechno je neoddelitelnou součástí *slávy, kterou mu dal Otec*. Je to projev té nehlubší jednoty s Otcem, jednoty poslušnosti a lásky. Být s Ježíšem tu i tam přináší nečekané plody. Můžeš se o tom přesvědčit na příkladu jeho prvomučedníka Štěpána. Vyvedli ho podobně jako předtím jeho Pána ven za město, aby ho kameny utloukli k smrti.

Sotva přijal jáhenské svěcení, už ho zabili. Ptáš se proč? Zdá se ti, že mohl vykonat mnohem více, kdyby až do pozdního věku vykonával své bohumilé dílo? On naopak jako první jde za Pánem cestou nikoliv hlásání, ale utrpení. Je doopravdy *tam, kde je Ježíš*. Abys měl jistotu, že je to pro něho i bezpočet dalších skutečně cesta jeho Pána a Mistra, dopřál mu Pán, aby s ním nejen prožíval utrpení a pokoreň, ale současně i spatřil jeho slávu: *vidí Syna člověka, jak stojí po Boží pravici*.

Na příkladu jeho katanů ti Pán dává poznat, co to naopak znamená, když někdo *nepoznal Otce*. Kdo nemiluje Otce, nejen že jeho slovo nepřijímá, ale ani je nesnese: *Zacpe si uši*. A co je přitom nejsmutnější, Štěpánovi odpůrci a nepřátelé nejsou nějací nevěřící pohané, ale potomci Abraháma, kteří se domnívají, že ctí Boha svých předků, a to i touto vraždou. Ale ve skutečnosti klamou sebe i druhé. Jejich nábožnost je totéž co modloslužba: pyšné srdce nemiluje, protože se klaní jen samo sobě. *Zuřivost* není projevem náboženské horlivosti, nýbrž zlého srdce, a tak je jejich oběť usvědčuje z klamu a lži: zatímco slova pravdy dohánějí vrahy k zuřivosti, jejich umírající oběť odpovídá stejně jako jeho Pán: láskou a odpuštěním.

Nad přesilou lidského násilí a zloby vítězí Ježíšova a mučedníková trpělivá láska. Čeho nedosáhla Štěpánova zanícená slova, toho dosáhla jeho oběť a modlitba.

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 7,55-60

Štěpán, plný Ducha Svatého, pohleděl k nebi a spatřil Boží slávu a Ježíše, jak stojí po Boží pravici. A zvolal: „Vidím nebesa otevřená a Syna člověka, jak stojí po Boží pravici!“ Oni se však dali do velkého křiku, zacpávali si uši a všichni se na něho zuřivě vrhli. Pak ho vyhnali ven za město a začali ho kamnovat. Svědkové si přitom složili svrchní šat k nohám jednoho mladého muže - jmenoval se Šavel. Tak Štěpána kamnovali. A on se modlil: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha!“ Klesl na kolena a hlasitě zvolal: „Pane, nepřičítej jim tento hřích!“ A po těchto slovech skončil.

2. čtení - Zj 22,12-14.16-17.20

Já, Jan, uslyšel jsem hlas, který mi řekl: „Hle, přijdu brzy a moje odplata se mnou, abych odměnil každého podle jeho činů. Já jsem alfa i omega, první i poslední, začátek i konec. Blaze těm, kdo si vypírají šaty; budou mít právo na strom života a na vstup branami do Města. Já, Ježíš, poslal jsem svého anděla, aby vám svědčil o tom, co se týká církevních obcí. Já jsem výhonek (z Davidova kořene) a Davidův potomek, zářivá jitrná hvězda.“

Duch i nevěsta volají: „Přijď!“ Kdo to slyší, ať také zvolá: „Přijď!“ A kdo žizní, ať přijde: kdo touží po živé vodě, ať si ji vezme zadarmo. Ten, kdo to zaručuje, říká: „Ano, přijdu brzy!“ Amen, přijď, Pane Ježíši!

Dokončení na str. 4

Modlitba trpícího je všemocná. Zatímco jeden Kristův svědek umírá, rodí se už druhý. Semeno, které zasévá mučedník svou krví, dozraje v srdci *mladého muže jménem Šavel* a plody tohoto obrácení mnohonásobně přemohou zatvrzelou zlobu těch, kteří nevidí jiné východisko než kamenem ubít nepohodlného svědka Ježíšovy lásky a pravdy. *Hle, přijdu brzy a moje odplata se mnou, abych odměnil každého podle jeho činů. Kdo to slyší, ať také zvolá: Přijď!* Slyšíš-li, odpověz z upřímného srdce! *Blaze těm, kdo si vypírají šaty!*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Srov. Lk 2,49.

Svatý František Caracciolo

Co pro město pod Vesuvem tento kněz znamenal, dokazuje rozhodnutí městských zastupitelů z roku 1840, kdy jej prohlásili za druhého patrona Neapole (po sv. Januáriovi). Co znamenal pro církev, dokazuje rozhodnutí papeže Pia VII. prohlásit ho za svatého.

Askanio, jak se původně jmenoval, pocházel z Villa Santa Maria, která byla součástí Neapolského království. Jeho rodina v kraji něco znamenala, v matčiny žilách dokonce kolovala krev druhdy mocného rodu hrabat z Akvinu, tudíž svým způsobem i sv. Tomáše. Když se Askanio 13. října 1563 narodil, měl tak už vlastně dopředu umetenou cestičku k libovolné kariéře. Vše ovšem změnila vážná nemoc, která jej postihla někdy v jeho 22 letech.

Podle mnohých se mohl nakazit dokonce i morem. Ať už šlo doopravdy o mor, anebo o jakoukoliv jinou chorobu, jeho život visel na vlásku. V těch nejtěžších okamžicích složil slib Hospodinu, že pokud mu dá dar zdraví, on mu dá dar svého života a stane se knězem.

Skutečně se uzdravil a neprodleně poté zahájil studium teologie, jež v roce 1587 završil přijetím svátosti kněžství. Vstoupil do kněžské družiny *Bianchi delta Giustizia* (Bílý šat spravedlnosti), jejíž členové se zavazovali obstarávat duchovní péči zejména mezi vězni, galejníky a odsouzenými na smrt. Kaple družiny stála nedaleko špitálu pro nevléčitelně nemocné, Askanio si proto ke svým již tak početným závazkům přibral ještě starost o chudáky trpící v jeho prostorách.

Boží Prozřetelnost v životě mladého kněze působila i nadále. Omylem se mu do rukou dostal dopis adresovaný jeho stejnojmennému příbuznému, kanovníkovi, napsaný Janem Augustinem Adornem, obráceným světákem z Janova, jenž se pokoušel založit novou kongregaci a prosil o radu a vlastně i o pomoc.

Askanio tuto záměnu nevnímal jako náhodu. Domluvil si s pisatelem dopisu a původním adresátem schůzku v kamaldulském klášteře za Neapolí. Čtyřicet dní v modlitbě a postu chystali ve svém nitru místo pro působení Božího Ducha a výsledkem této přípravy byla sepsaná pravidla pro řeholní společenství. Zaslali je papeži Sixtu V. a ten je v roce 1588 potvrdil, díky čemuž dal vzejít nové kongregaci – Menších řeholních duchovních (*Clerici Regulares Minores*).

Posláním nové řeholní rodiny bylo věnovat se chudým, nemocným a trestancům, zároveň vést kontemplativní život, když budou 24 hodin denně, střídající se jako na směny, adorovat Pána v Nejsvětější svátosti. „Ad maiorem Dei Resurgentis gloriam“, tj. „K větší cti vzkříšeného Boha“ – tak zní motto Menších řeholních duchovních, zvolené proto, že Askanio a Jan Adorno složili věčné sliby na druhou neděli po Zmrtvýchvstání Páně.

Bratři se čtyři dny v týdnu postí, skládají kromě obvyklých slibů chudoby, poslušnosti a čistoty i slib čtvrtý, že nebudou usilovat, ba ani toužit po žádných církevních úřadech. Jeden však někdo z nich přijmout musel – úřad představeného. Byl to Jan Adorno, a když po pár letech zemřel, nahradil ho v čele rozšiřující se kongregace nyní již František Caracciolo (jméno si vyvolil podle Prosťáčka z Assisi).

Jeho přičiněním povstávaly nové domy kongregace – v roce 1594 v Madridu, další pak v Římě, Valladolidu či Alcali. Své misijní cesty otec František podnikal pochopitelně pěšky a odkázán vyložene na Boží Prozřetelnost v podobě almu-

žen a poskytnutého noclehu od dobrých lidí. V duchu svého slibu dvakrát odmítl přijmout nabízený biskupský úřad, jímž ho zamýšlel obdařit sám papež Pavel V. Sedm let takto vedl mladou řeholní rodinu při jejich stále ještě prvních krůčcích klikatými a neschůdnými cestami vezdejšího světa a s nasazením připravoval na odchod na onen svět vězně před popravou a umírající ubožáky ve špitálech. Poté na vlastní žádost na toto poslání rezignoval, aby se mohl věnovat výhradně modlitbě a rozjímání. Svátý otec jeho žádosti vyhověl. František zůstával činný aspoň jako novicmistr a představený jednoho z klášterů.

Svatý František Caracciolo

žen a poskytnutého noclehu od dobrých lidí. V duchu svého slibu dvakrát odmítl přijmout nabízený biskupský úřad, jímž ho zamýšlel obdařit sám papež Pavel V.

Sedm let takto vedl mladou řeholní rodinu při jejich stále ještě prvních krůčcích klikatými a neschůdnými cestami vezdejšího světa a s nasazením připravoval na odchod na onen svět vězně před popravou a umírající ubožáky ve špitálech. Poté na vlastní žádost na toto poslání rezignoval, aby se mohl věnovat výhradně modlitbě a rozjímání. Svátý otec jeho žádosti vyhověl. František zůstával činný aspoň jako novicmistr a představený jednoho z klášterů.

Rodák z Villa Santa Maria slyšel horlivosti a zbožnosti, obětavosti a pokorou, dále i nebyvalou schopností obracet obzvláště zatvrzelé hříšníky, jako třeba ženu, která se ho pokoušela svést.

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

Evangelium – Jan 17,20-26

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, prosím nejen za své učedníky, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne: ať všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou jedno v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. A slávu, kterou jsi dal mně, dal jsem já jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno: já v nich a ty ve mně. Tak ať i oni jsou v dokonalé jednotě, aby svět poznal, že

ty jsi mě poslal a žes je miloval, jako jsi miloval mne. Otče, chci, aby tam, kde jsem já, byli se mnou i ti, které jsi mi dal, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal, protože jsi mě miloval už před založením světa. Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal, a tito (moji učedníci) poznali, že jsi mě poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a abych byl i já v nich.“

Mons. Jan Graubner jmenován novým pražským arcibiskupem

Byl vzorem v úctě k Nejsvětější svátosti oltární. Jeho výraz při adoraci se stal příslavným, slzy dojetí a lásky byly stálými hosty na jeho lících. Po mnoho času adoroval Krista i ve svém srdci, když byl na cestách a neměl, kde by mu vzdával chválu přímo v Eucharistii. Využíval též možností, jaké nabízely regule kongregace – mohl se podle potřeby své duše odebrat do některé z malých poustev obklopujících klášter a trávit tam čas na kolenou s Pánem. Kamkoliv na svých misijních cestách zavítal, vštěpoval lidem lásku k eucharistickému Kristu, vedl procesí a adorace. František hodně rozjímal o Ježíšově utrpení a ke zvýšení úcty ke Spasiteli napsal spis *Le sette stazioni sopra la Passione di N.S. Gesù Christo*, tj. Sedm zastavení umučení našeho Pána Ježíše Krista.

Caracciolovo nasazení bylo neuvěřitelné, ovšem rezervoár jeho sil nevyčerpatelný nebyl. Tíha nemoci a fyzického slábnutí na něj dopadla v plnosti. V předvidání blížící se smrti ulehl do výklenku pod schodištěm řeholního domu menších řeholních duchovních. Malým okénkem ve zdi odtud viděl na svatostánek v kostele a to mu stačilo. Víc nepotřeboval. A také zde, pod schody, zakoušel často extatické stavy.

Když se na jaře roku 1608 vzchopil a odebral se na pouť k Panně Marii do Loreta, nikdo z těch, kdo se s ním loučili, netušil, že ho vyprovází naposledy. V Agnone byl nucen ulehnout a po krátkém čase se zde rozloučil s pozemským životem. Stihl ještě nadiktovat dopis spolubratřím, v němž je vyzýval k dodržování regulí. „*Do nebel!*“ zněla poslední jeho slova, vyřčená radostným hlasem, než 4. června 1608, o vigílii svátku Božího Těla, utichl navždy.

Při slavném pohřbu v Neapoli došlo k nevysvětlitelnému uzdravení člověka trpícího chorobou, s níž si žádný lékař nevěděl rady. Bylo jasné, že zemřel světec. Beatifikační proces započal poměrně brzy a trval až do 4. června 1769, kdy jej uzařel papež Klement XIV. Dne 24. května 1807 pak svým podpisem završil Františkových proces kanonizační papež Pius VII.

V roce 1840 byl prohlášen spolupatronem Neapole. Františkovo tělo bylo v roce 1844 přeneseno z jednoho neapolského kostela (Santa Maria Maggiore) do druhého (Santa Maria Monteverginella).

Papež František v den liturgické památky Panny Marie Fatimské, 13. května 2022, jmenoval 37. pražským arcibiskupem Mons. Jana Graubnera, dosavadního arcibiskupa olomouckého a metropolitu moravského. Stává se tak i 25. primasem českým. Mons. Jan Graubner bude uveden na svatojosefský arcibiskupský stolec v sobotu 2. července 2022 v dopoledních hodinách, při slavné mešní liturgii v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha.

Papež František zároveň přijal abdikaci na pastorační úřad dosavadního pražského arcibiskupa, kardinála Dominika Duky OP. Ten se tak stal emeritním pražským arcibiskupem a zároveň byl ustanoven apoštolským administrátorem sede vacante pražské arcidiecéze, a to až do okamžiku, kdy se nový arcibiskup ujme kanonického vedení pražské arcidiecéze.

Mons. Jan Graubner se narodil 29. srpna 1948 v Brně, vyrostl ve Strážnici jako jeden z pěti sourozenců. V roce 1967 maturoval na Střední všeobecně vzdělávací škole a poté rok pracoval v Gottwaldově jako dělník, aby získal „dělnický původ“. V roce 1968 byl přijat do kněžského semináře a na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu v Olomouci. Kněžské svěcení přijal 23. června 1973. Působil jako kaplan ve Zlíně a ve Valašských Kloboukách. Od roku 1982 do 1990 byl farářem ve Vizovicích a zároveň působil jako excurrento admi-

nistrátor nejprve v Provodově a později v Horní Lhotě.

Dne 17. března 1990 byl jmenován titulárním biskupem tagarijským a pomocným biskupem olomouckým. Vysvěcen na biskupa byl 7. dubna 1990. Za biskupské heslo si zvolil: *Quod dixerit vobis, facite* (Co vám řekne, učíte). Po smrti Mons. Františka Vaňáka spravoval diecézi jako administrátor a 28. září 1992 byl jmenován arcibiskupem olomouckým, správu diecéze převzal 7. listopadu 1992.

Zaměřil se na obnovu diecézní struktury, založil řadu církevních škol, vybudoval síť Charit. Iniciovat celostátní Tříkrálovou sbírku, Dny lidí dobré vůle na Velehradě a Poty duchovních, kteří zahynuli v koncentračních táborech. Je duchovním rádcem Orla. Založil zbožné sdružení Eucharistická hodina či edici audioknih Edice Velehrad.

V letech 2000 až 2010 byl předsedou České biskupské konference, pak místopředsedou a od roku 2020 znovu předsedou. Zároveň je jejím delegátem pro charitativní činnost, misie a novou evangelizaci.

Novému pražskému arcibiskupovi a českému primasovi vyprošujeme hojnost darů Ducha Svatého a Božího požehnání, stejně tak i ochranu a pomoc Panny Marie do další nelehké služby Pánu Bohu a církvi.

Podle zpráv tiskových agentur

POZVÁNKY Z DIECÉZNÍHO CENTRA PRO SENIORY HRADEC KRÁLOVÉ – PRO SENIORY A DALŠÍ ZÁJEMCE

Tradiční pobyt pro prarodiče s vnoučaty v Krkonoších

Srdečně zveme prarodiče, rodiče a děti na tradiční prázdninový pobyt v Krkonoších, který se uskuteční ve dnech **20.–27. 8. 2022** v penzionu Marianum v Janských Lázních. Pojďte společně s námi prožít nezapomenutelný týden se zajímavým programem a v překrásném krkonošském prostředí! Přihlašování již probíhá.

Oblíbený poutní zájezd do nádherného Tyrolska

Srdečně zveme seniory a další zájemce na oblíbený poutní zájezd do nádherného Tyrolska, který se uskuteční ve dnech **2.–8. 9. 2022**. Čeká nás nenáročný program, úchvatná alpská příroda, oslovující poutní místa, putování po svatojakubské cestě, největší jezero Achensee, nejmenší rakouské město Rattenberg, rodinný a klidný hotel s bazénem, odjezdy z mnoha míst ČR, jen jeden noční přejezd. Lanovky jako bonus zdarma. Přihlašování již probíhá.

Přihlášky a informace: Diecézní centrum pro seniory, tel. 737 215 328 nebo 734 435 360 • e-mail: dcs@bihk.cz • web: www.dcskh.cz nebo www.simeon.cz.

Z dopisů sv. Františka Saleského sv. Janě Františce de Chantal (16)

**378. Matce de Chantal,
v Paříži – III. – č. 1885 – str. 627
(fragment)**

*Obsah: Soud o světě a o lidech ze světa.
Zprávy o své duši.*

Z let 1619-1621

(...)

Čím déle žiji, tím víc chápu, že svět je nesnesitelný a že aspirace lidí ve světě jsou prázdné, a co je ještě horší, jsou nespravedlivé.

O své duši nemohu říct nic jiného než to, že stále víc a více pocituje velice zřehou touhu nevážit si ničeho jiného než lásky našeho ukřižovaného Pána, a proto cítím, že události tohoto světa se mě už skoro vůbec nedotýkají.

Ó moje Matko, Bůh ať naplní pozhánáními Vaše srdce, které miluji jako svoje vlastní srdce. Jsem navěky Váš v tom, který ze své milosti, jestli se mu to zalíbí, bude bez konce zcela našim.

392. – III. – č. 2040 – str. 835

*Obsah: Duše, která nechce urazit Boha, nesmí být přecitlivělá v tom, co dělá.
Je to jedno z velkých pravidel pro duchovní pokrok. Zbožné čtení.*

Z fragmentů z let 1605-1607

Doporučuji Vám především, abyste se při zpovědi obviňovala jasně, upřímně a prostě. Nechci už, abyste kráčela jako dítě, přecitlivělá příliš vůči svým skutkům, příliš zblízka je prozkoumávala. Spokojte se s tím, že byste nechtěla vědomě urazit Boha, i kdybyste měla umřít. Kráčejte tedy klidně, odvažně, v hrubých rysech, s dobrou vůlí.

Klaňte se Bohu, jak nejčastěji Vám bude možné, krátkými, ale nadšenými vzlety svého srdce, jak jsem Vám to mnohokrát vysvětlil. Často obdivujte jeho dobrotu, projevujte mu vnitřně úctu, padejte k patě jeho svatého Kříže, prostě o jeho pomoc, ptejte se ho často na Vaši spásu, darujte mu tisíckrát každý den svou du-

ši. Někdy mu neříkejte nic, ale omezte se na kontemplaci jeho laskavosti. Toto je jedno z hlavních pravidel pro duchovní pokrok, protože když náš duch tak často a důvěrně navštěvuje svého Boha, bude celý provoněn jeho dokonalostmi.

Opakujte často svá velká rozhodnutí, že nikdy nebudete chtít urazit Boha, jak to činil David, když volal: Ne, můj Spasiteli, na tvá ustanovení nezapomenu nikdy, protože v nich mi zachováváš život.⁽¹⁾

Čtete pokaždé trochu, ale pozorně a zbožně, a když naleznete něco, co Vás potěší, pozvedněte svého ducha a dobrořečte Bohu, který to spisovateli vnukl.

393. – III. – č. 2041 – str. 836

*Obsah: Z jakého důvodu máme mít rádi příbuzné a přátele.
Ctnosti srdce a ctnosti zdánlivé.*

Z fragmentů z let 1605-1607

Vedle dvou obvyklých důvodů k tomu, abyste měla ráda příbuzné a přátele, které vyplývají z Vaší přirozenosti a z Vaší povinnosti, k tomu přidejte třetí důvod: protože to chce Bůh, abyste je měla ráda v něm, skrze něho a pro něho. Tato láska totiž je věčná a ne křehká, milá, ale ne slabošská, nadšená, ale ne neklidná, něžná, ale ne titěrná. Jak jen budete šťastná, když budete tuto radu dobře uvádět do praxe!

Cvičte se v této andělské službě, abyste získala dobrou inspiraci pro ty, se kterými mluvíte.

Nade všechny jiné ctnosti Vám doporučuji dvě drahé ctnosti, které si náš Pán tolik přeje, abychom se od něho naučili, a to je pokora a vlídnost srdce.

Dbejte však na to, aby to byly opravdové ctnosti srdce, a pamatujte na to, co jsem Vám řekl: že totiž jeden z velkých ďábelských klamů je ten, že mnozí ztrácí čas tím, že pronášejí slova a konají vnější gesta ctností bez toho, že by zkoumali city srdce, a pak věří, že jsou pokorní a přívětiví, a ve skutečnosti jimi vůbec nejsou.

394. – III. – č. 2042 – str. 837

Obsah: V tělesných a duševních nemocech použít léky, jaké chce Bůh, svěřit se však, pokud jde o výsledek, do jeho svatě vůle.

Z fragmentů z let 1604-1622

Uchovávejte si srdce široce otevřené, často ho nechte odpočívat v náručí Boží prozřetelnosti. Všechno to, co se nám stane, vyjma hříchu, bezpochyby pochází z Boží vůle. Avšak tato samotná Boží vůle, která nám posílá duchovní i tělesné nemoci, chce, abychom si posloužili léky, které nám nabízí, a abychom udržovali naši vůli pohotovou k tomu, abychom přijali jak uzdravení, tak i pokračování nemoci podle toho, jak jemu se to bude zdát dobré. Měla byste se často klanět Boží prozřetelnosti a odevzdávat se jí ve všem.

395 – III. – č. 2043 – str. 837

Obsah: Vroucí přání světce.

Z fragmentů z let 1604-1622

Žijte radostně. Odvahu, dobře služme Bohu, moje drahá Dcero. Držme my oba naše srdce dobře ukrytá do jeho svatého boku a ničím se neznepokojujme. Kráčeje zcela radostně s ním, protože on je dobrý a upřímně nás miluje. Stydím se za to, že necítím ve své duši jeho lásku, ale cítím alespoň lásku k jeho lásce a velice bych ji chtěl rozlít do všech duší, které potkám. Kéž by tato láska stále naplňovala naše srdce: to je moje jediné přání. Amen.

(Pokračování)

*Sestavovatel a překladatel:
paní Jiřina Giusio a don Jan Ihnát, SDB.
Dopisy svatého Františka Saleského svatě
Janě de Chantal. 2020
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Ž 119,93.

Co Bůh spojil...

Manželství „bez papíru“ – to dnes už není nic výjimečného. Také mladí lidé z věřících rodin se často rozhodují pro společný život s partnerem bez jakéhokoliv právního závazku. Kořeny této mentality je třeba hledat v naší individualistické společnosti. V první řadě jde o to, abych se měl dobře já, až potom přijde všechno ostatní. Dobré je to, z čeho mám prospěch já, ne to, co slouží druhým. Důležité je, abych já byl efektivní, výkonný a úspěšný. Seberealizace v profesionální kariéře a volný čas jsou v našem evropském chápání vysoko nad hodnotou založit si rodinu, jejíž štěstí stojí na nezištné lásce a zřikání se ve prospěch druhého. V našem západním světě proto mnozí vnímají závazek vůči jednomu člověku jako omezování vlastní svobody, příliš velké riziko, protože „člověk nikdy neví“. Berou to rovněž jako překážku „lásky“, která se rychle dokáže nadchnout pro nového partnera. Pro nevěřící lidi, kteří se rozhodují pro civilní sňatek, má láska už jinou kvalitu, protože v tomto případě jsou manželé ochotni převzít práva i povinnosti jeden vůči druhému, plynoucí z tohoto svazku, jak to předpisuje příslušný zákon země. Avšak zde je civilní sňatek brán jako čistě právní smlouva, která může být kdykoliv rozvázána, např. v případě, že jeden z partnerů nesplňuje podepsané závazky. Před Pánem Bohem je to však jinak. Pro nevěřící je takovýto sňatek přirozeným manželstvím, jež má závaznost i před Bohem; na druhé straně pro katolíky je čistě civilní svazek neplatný.

Manželský slib

Při uzavírání svátosti manželství je to tak, že manželé si slibují věrnost až do smrti. Před knězem a minimálně dvěma svědky vyznávají: „Slibuji ti věrnost v časech dobrých i zlých, ve zdraví i nemoci, v hojnosti i nedostatku. Chci tě milovat a ctít po celý svůj život, dokud nás smrt nerozdělí.“⁽¹⁾

Tento manželský slib se zakládá na zcela jiném chápání lásky, než je to v případě páru, který je spolu pouze na určitý čas, anebo je sezdán civilně. Je pochopitelné, že někteří při takovémto slibu věrnosti až

do smrti mají strach, protože při pohledu na vlastní nedokonalost je každému jasné, že bez mimořádné Boží milosti bude nemožné po celý život zůstat věrný partnerovi, který má rovněž svoje slabosti.

Zkušenosti nevěry si ve velké míře prošel celý izraelský národ, nevýmajíc krále Davida, který se snažil žít v jednotě s Bohem. Proto Mojžíš dovolil mužům, že mohou v určitých případech vystavit ženě propouštěcí list. Avšak Ježíš vyjevil svému národu skutečné poslání manželství. Snažil se napravit pokřivený obraz o manželském svazku lásky, když farizeům bez okolků odpověděl: „Což jste nečetli, že Stvořitel už od počátku je učinil jako muže a ženu a že řekl: Proto tedy muž opustí otce a matku, přilne ke své ženě a ti dva budou jediným tělem? Takto už to nejsou dva, ale jediné tělo. Nuže, co Bůh spojil, člověk nerozlučuj.“ (Mt 19,4–6) I když prvním hříchem vstoupily do srdce člověka egoismus a neřesti, na původním povolání manželů se tím nic nezměnilo. Svoji výzvu k manželské věrnosti proto Ježíš nebere zpět: „Pro tvrdost vašeho srdce vám Mojžíš dovolil propustit manželku. Od počátku to však nebylo.“ (Mt 19,8) Lidem tehdejší židovské mentality zjevil Pán něco tak revolučního, že dokonce učedníci na to reagovali naprotým nepochopením: „Jestliže je to s mužem a ženou takové, pak je lépe se neženit.“ (Mt 19,10)

Svatý Jan Pavel II. v jedné ze svých 133 katechezí o manželství, které mival při středních generálních audiencích, vysvětlil právě tuto stať z Písma svatého: „[Kristus] neuznal to, co »pro tvrdost srdce« dovolil Mojžíš, a odvolává se na slova prvního Božího ustanovení, které je v tomto textu výrazně spojené se stavem prvotní nevinnosti člověka. Znamená to, že toto ustanovení neztratilo svoji závaznou sílu, ačkoliv člověk ztratil svoji prvotní nevinnost. Kristova odpověď je rozhodná a jednoznačná.“ Při pohledu na tyto okolnosti je pochopitelné, proč Pán Ježíš pozvedl manželství na svátost: Protože bez neustálé přítomnosti Ducha Svätého, zosobněné božské lásky, by bylo pro člověka poznamenaného dědičným hříchem nemožné žít manželskou láskou tak, jak to zamýšlel Bůh.

Boží plán s manželstvím

V knize Genesis čteme: „Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil.“ (Gn 1,27) Toto povolání člověka – být Božím obrazem, což znamená milovat jako Bůh a uskutečnit na této zemi nebeský Jeruzalém, je určeno pro muže a ženu. Jen společně se mohou stát obrazem Trojjediného Boha, protože také on je ve své podstatě rodinou: Otec od věčnosti dává celé své bytí a plodí tak Syna; a Syn dává od věčnosti svoji nekonečnou plnost zpět Otci. Z tohoto vzájemného darování se vychází Duch Svätý jako plod této lásky. Každá osoba je sama pro sebe nekonečně plná lásky, ani jedna nemá více a všechno mají společné, avšak odlišují se ve způsobu vzájemného darování se a přijímání se.

Tento Trojjediný Bůh stvořil bytosti jako obraz svého bytí: muže a ženu, kteří jsou schopni svoji vzájemnou odevzdaností darovat život novému člověku. Tato vzájemná odevzdanost nachází své naplnění v láskyplném a tělesném sjednocení, při kterém se tyto dvě osoby sjednotí natolik, že již „nejsou dva, ale jeden“ (Mt 19,6). Jinými slovy řečeno: Tato dvě *já* se stávají jedním *my*. Ve všedním dni to ve zdravém vztahu vypadá tak, že muž a žena se při rozhodování řídí podle pravidla: „Co je k prospěchu nám, co je k prospěchu naší rodiny, našeho společného cíle.“

Pokud tedy manželé nežijí jen vedle sebe anebo v nezdravé závislosti jeden na druhém, ale žijí spolu a jeden pro druhého, stávají se stále více a více odrazem Trojjediného Boha na této zemi. Aby však mohli na této cestě jít kupředu, potřebují manželé pomoc – nejlépe, když je to dobrý kněz, který jim může pomoci radou, ale především jim díky svátosti smíření a Eucharistie dodává odvalu, aby se nevzdávali a začali vždy znovu. Také kontakt s jinými křesťanskými manželskými páry může být velmi užitečný.

Sexualita v manželství – neřest, anebo výstup k Bohu?

Kdo touží uskutečnit ideál, který Bůh vložil do manželství, ten bude moci zakusit, že sexualita je integrovanou součástí manželské lásky a že je na hony vzdálená tomu, co nám mnohá média a sociální síť prezentují a propagují jako sex. Po celá staletí byla i manželská sexualita, častokrát právě v církevních kruzích, považována za něco nečistého, co nachází své opodstatnění jedině s ohledem na potomstvo. Právě proto bylo manželství vedle života v celibátu pokládáno za druhořadý životní stav, za něco méněcenného, tělesného, pozemského, nedokonalého, a tedy v žádném případě nebylo považováno za cestu ke svátosti.

A tak podle oficiálního církevního práva platného do roku 1983 bylo prvotním účelem manželství, že sloužilo jako „lék proti žádostivosti“. Až svatý papež Jan Pavel II. hovořil v rozpětí pěti let (od roku 1979 do roku 1984) v katechezích při svých pravidelných audiencích o „vykoupení těla a svátostnosti manželství“. Tím papež rozvinul tzv. „teologii těla“, která popisuje sexualitu v kráse a úloze, kterou do ní vložil Bůh, a manželství tak odnímá nálepku životního stavu „druhé třídy“. Byl to právě Jan Pavel II., který blahořečil první manželský pár – manžele Luigiho Beltrameho Quattrocchiiho a Marii roz. Corsini.

Jako následek prvního hříchu, jímž se člověk zcela odvrátil od Boží lásky, byla zničena i jednota těla, ducha a duše. Sexualita, která měla být nejintimnějším výrazem výlučné lásky mezi mužem a ženou, se vyčlenila a v mnoha případech zdegradovala v něco zvířecího a pudového. Papež Benedikt XVI. o tom píše ve své encyklice *Deus caritas est*, když vzpomíná nábožen-

Bartolomé Esteban Murillo (1617–1682): Svatební hostina v Káně

ské praktiky v řeckých chrámech: „Proto chrámové prostitutky, které mají nabídnout božské opojení, nejsou považovány za lidi, ale pouze za nástroje, které slouží k vyvolání »božské bláznivosti«, ve skutečnosti nejsou bohyněmi, ale zneužívanými lidskými bytostmi. Proto takovýto opilý, neovládaný erós není »extází«, výstupem k božskému, ale pádem, degradací člověka. (...) Eros, degradovaný jen na sex, se stává zbožím, obyčejnou věcí, kterou si je možné koupit a prodat ji, ba co víc, sám člověk se stává zbožím.“ Právě tam, kde měli muž a žena nejblazeňji prožívat svoji výjimečnou jednotu a podobnost s Bohem ve vzájemné odevzdanosti, se objevuje nejvíc zranění a těžkostí. Proto potřebujeme svátost, skrze kterou člověk stále znovu dostává Boží milost, Boží lásku, jež jediná může uzdravit způsobené rány.

Důstojnost manželství – svátost

Se svátostí přijímají manželé mimořádným způsobem Ducha Svatého pro svoji společnou životní cestu a pro svoje povolání, které jim daroval Bůh, aby na této zemi zviditelňovali jeho lásku. Když si před knězem vzájemně vyjádří souhlas, uzavírají tím manželství a tělesným sjednocením je tato smlouva lásky zpečetěna. Kněz a svědci sňatku zastupují Boží lid, církev. Církev v novém manželském páru dostala novou rodinu, které má pomáhat v radostech i v utrpení, aby se členové této rodiny mohli podílet na šíření Božího království

na této zemi – jako manželé a pak i jako křesťanští rodiče.

Křesťanské manželství je zcela zakotveno v životě církve. Proto svatý Pavel přirovnává manželskou smlouvu ke smlouvě mezi Kristem jako ženichem a církví, jeho nevěstou, za kterou se obětuje. V Listu Efezanům čteme: „Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem.“ (Ef 5,25–26) Kdo si dá předsevzetí, že jeho štěstím má být darování se druhému, protože Bůh dělá totéž, ten ve svém manželství bude moci zakusit něco z nebeského štěstí. Ano, dalo by se říci, že manželé natolik žijí tuto svátost, nakolik se ve prospěch druhého zříkají sebe samého.

Jednou z největších radostí pro manželský pár je zpravidla příchod společného dítěte. Ale zejména v dnešní době se tolik párů musí často z různých důvodů zříci potomstva! Při takovéto strastiplné zkoušce bezdětnosti je velmi důležité, aby měli manželé od začátku společnou vizi, která dalece přesahuje osobní plány, jakými jsou: postavit dům, mít děti anebo udělat profesionální kariéru. Skutečným životním cílem každého křesťanského manželství je to, za co se každý den modlíme v modlitbě Otče náš: „Přijď království tvé.“ Zkušená německá psychoterapeutka, matka a autorka mnoha hodnotných publikací Christa Mevesová o tom píše ve své knize *Abeceda šťastného man-*

želství: „Od naplnění této prosby Otčenáše jsme dnes velmi vzdáleni, a přece se vyplácí... spolupracovat na uskutečnění tohoto nadosobního cíle, Božího království, společně co nejlépe přispět ve službě stvoření, v práci pro Boha. Proto je manželství v katolické církvi právem svátostí, společenstvím s posvátným posláním.“

Jak velký význam má manželství pro budování Božího království na zemi, dosvědčuje i Pán Ježíš, když svůj první zázrak učinil na svatbě v Káně Galilejské, a to na přímlovu Panny Marie, která při žádné jiné evangelijní události z veřejného účinkování svého Syna navenek aktivně nepůsobí! Není to překvapující, že pro svůj první zázrak si Pán vybírá čin, který není bezpodmínečně nutný k existenci? Proměňuje vodu ve víno, aby nebylo zakaleno štěstí mladého manželského páru; tedy žádné uzdravení, žádné vyhnání démona, žádné vzkříšení z mrtvých. Není to mnohem výmluvnější gesto, než by se na první pohled mohlo zdát?

Pán Ježíš a Panna Maria vědomě přijali pozvání na svatbu, aby všem manželským párům řekli: Chceme být s vámi, abychom vám pomohli k vašemu štěstí. Když vám dojde víno, láska, tak přijďte ke mně, k vaší Přímluvkyni, a já budu svého Syna prosit o zázrak proměnění, abyste mohli šťastně pokračovat ve vaší společné cestě, protože sami to nezvládnete!

Zejména dnes, a to víc než kdykoliv předtím, v době apokalyptického boje potřebujeme v manželství a v rodině přítomnost Panny Marie. Sestra Lucie z Fatimy napsala v jednom dopise kardinálu Carlu Caffarovi, arcibiskupovi z Boloně a zakladateli pontifikálního Institutu pro studia manželství a rodiny: „Poslední zápas mezi Pánem a královstvím satana bude zápas o manželství a rodinu. Nebojte se, protože každý, kdo se zasazuje o posvátnost manželství a rodiny, se setká s odporem a odmítnutím, protože je to rozhodující otázka.“

Svatý Jan Pavel II. byl rovněž přesvědčen, že manželství a rodina jsou jádrem sporu, neboť jsou „nosným pilířem stvoření, pravdou o vztahu mezi mužem a ženou, mezi generacemi. Když někdo zničí tento základní sloup, celá stavba se zřítí.“ Toho jsme svědky právě v dnešní době. Proto jsou tak nepostradatelná svatá manželství a svaté rodiny!

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem Františkem a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svätý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svätého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ČERVEN 2022

Úmysl papeže: Za rodiny

Modleme se za křesťanské rodiny po celém světě, aby skrze konkrétní skutky prožívaly nezištnou lásku a posvěcovaly se v každodenním životě.

Rodina je škola rozvíjení duchovních smyslů. Duchovními smysly poznáváme Ježíšovo Srdce, řeč jeho lásky, a také nástrahy Zlého. Rodina je první místo, kdy se v každodenním životě před našima očima ukazuje (či neukazuje), jak miluji, jak od druhých lásku přijímám a kde je moje nejsilnější zbraň, osobní charisma, obdarování na jedné straně; na straně druhé, kde je moje slabina a kde potřebuji pomoc druhých. V rodině jsme si dáni Bohem k tomu, abychom si vzájemně pomáhali vykořeňovat svoje sobectví.

Národní úmysl: Za nově vysvěcené kněze

Modleme se za nově vysvěcené kněze, aby byli stateční a věrní a stále úžeji se spojovali s Kristem Veleknězem.

Ptejme se častěji: Co si Ježíš přeje od kněží? Především si přeje, aby všechny své farníky přiblížili k jeho Srdci. Touží, aby všichni pochopili, že on sám je jejich jediný poklad, jejich největší štěstí. Střeží uprostřed lidí nejhlubší tajemství: „Modlitba a oběť z lásky proměňuje každého člověka v Kristovo Tělo a jeho Hořící Krev!“ To je smysl spojení kněze s Kristem Veleknězem.

*Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!*

Zdroj: Česká provincie Tovaryšstva Ježíšova (www.jesuit.cz)

Náš společný cíl – nebe

Jedním z párů, které příkladně žily manželství v radostných i bolestných časech, byl blahoslavený císař Karel Rakouský a jeho manželka Zita. Již před svatbou měli vysoký nadpřirozený cíl. Zita vzpomíná: „Během našeho zasnoubení mi jednou řekl: »Teď si musíme navzájem pomáhat dostat se do nebe!« A s tímto předsevzetím to myslel zcela vážně!“ Na jeho smr-

telném loži jejich láska dosáhla vrcholu, když císař Karel své manželce pošeptal: „Miluji tě nekonečně!“

*Z Vítězstvo Srdca 145/2022
přeložil a upravil -dd-*

Poznámky:

⁽¹⁾ Jedna ze dvou platných formulí manželského slibu. [pozn. překl.]

Marxismus a neomarxismus (1)

Máme co do činění se zmutovanou verzí marxistické ideologie zvanou neomarxismus. Transmisní řetěz této mutace tvoří v současném západním světě především instituce akademické a mediální (včetně internetu).

„Lifting“ komunismu

V úvodu ke *Komunistickému manifestu* publikovanému v roce 1848 jeho autoři Karel Marx a Bedřich Engels napsali, že „Evropou obchází strašidlo komunismu“. Po víc než 170 letech je možné říci, že toto strašidlo se na našem kontinentě změnilo v reálné bytí – zvláště na vysokých školách a v médiích – a slovo „komunismus“ prošlo speciálním „liftingem“.

Jak si povšimla současná francouzská filosofka Chantal Delsolová, existuje v současných kulturních elitách západního světa zvláštní fenomén asymetrie v přístupu ke dvěma totalitářům 20. století: „Desítky let je nacistická minulost rozebírána na atomy, filmována, analyzována, mumifikována, balzamována, přímo omílána pořád dokola. Všechno ji připomíná, všechno se k ní vztahuje, objasňuje dnešek, budoucnost i minulost. A kdo se zabývá zvedáním balvanů, které po sobě zanechal komunismus? Kdo připomíná hladomory na Ukrajině, jaký film natočili o gulazích? Prožili jsme padesát let při hledání třeba nejkratšího seznamu se jmény dávných kolaborantů s nacismem, ve stíhání těch, kteří zůstali zhanobeni. Kde jsou listiny Francouzů, kteří pracovali pro Sověty?“ (Ch. Delsol, *Kamienie węgienne. Na czym nam zależy?* Krakov 2018, s. 253–254)

V jiné své knize francouzská odbornice na tuto otázku odpovídala ukazujíc, že ta disproporce v zacházení se dvěma totalitářskými 20. století pochází z přesvědčení zakořeněného v západním intelektuálním světě, že přece komunistický totalitarismus hlásal emancipaci. Pravda je, že pokřivenou, ale přece emancipaci: „Novodobá epocha, 21. století, změnila kritéria dobra a zla. Dobrem je výlučně pokrok a emancipace. Zlo, to je připoutání ke kořenům a hledání hranic. Proto je možné na našich univerzitách překvapovat Stalinem či Leninem, ale ne Hitlerem.“ (Ch. Delsol, *Nienawiść do świata. Totalitaryzmy i ponowoczesność*, Varšava 2017, s. 25)

Chantal Delsolová, která přednáší filozofii politiky na jedné z pařížských univerzit, si navíc všimá, že v 21. století „země Západu, na různém stupni a v závislosti na jednotlivých případech, realizují projekt velmi připomínající projekt Marxův. Postmodernost působí dnes v některých zemích, rovněž ve Francii a v evropských institucích, jako ideologie, která se vnučuje lidem příliš často způsobem umělym a vynuceným. (...) Dnes se stále ještě pokoušíme dokončit tu revoluci, která se nepodařila ani jakobínům, ani bolševikům. Pokoušíme se brát lidskost jako nepopsaný list a dokonat totální emancipaci.“ (*tamtéž*, s. 39, 45)

Sovětský komunismus zemřel?

Ať žije revoluce!

To je velmi důležitá a přesná diagnóza intelektuálního klimatu, ve kterém se nachází značná část intelektuálních a mediálních elit západního světa (nepiši zde o státech jako Čína nebo Severní Korea, které jsou stále oficiálně komunistickými státy). Jeho institucemi – akademickými, mediálními, konečně i politickými – prošla ve vítězném pochodu ve třech posledních dekádách 20. století „generace roku '68“. Nejstručněji řečeno, ta žije v přesvědčení, že i když sovětský komunismus umřel, tak žije (má žít) nadále revoluce.

V našich časech je jiným jménem té poslední – jak si myslí výše citovaná Ch. Delsolová – „emancipační pud“, který odmítá všechny možné hranice včetně těch vytyčených přirozeným právem. Ostatně není popíráno jen to. Zpochybňuje se přece existence samotné přirozenosti ve smyslu biologickém. Už nějakou dobu trvá neustálá propaganda tvrdící, že neexistuje něco takového jako dvě biologii určená pohlaví. Je prý jich mnohem víc – podle Světové zdravotnické organizace (WHO) kolem 50 – a každé z nich je předmětem svobodného výběru totálně zemancipovaného jedince.

Existují ještě další výrazy popisující nově revoluční stvoření člověka. „To-

lerance“ (chápaná jako souhlas), „boj s mluvou nenávisti“ (čili vylučování nebo společenské degradování lidí opravdově věřících v Krista, chtějících vyvozovat důsledky z této víry pro společenský život), „pokrok“ (v neznámém směru), „právo volby“ (aplikované v okamžiku, kdy už není žádná volba, protože svobodný egoismus může být realizován jenom na účet jiné lidské bytosti) – to je jenom několik slov – pakliče nejčastěji se objevujících v prostoru mediálním či internetovém, která mají zakrýt úmysl revolučního inženýrství společenského a kulturního.

Virus mutuje

To jsou důsledky přijetí jisté ideologie. Máme co do činění se zmutovanou verzí marxistické ideologie nazývanou neomarxismem. Jak již bylo řečeno, řetězce přenosu této mutace tvoří v současném západním světě především instituce akademické a mediální (včetně internetu). Způsobuje to, že zmutovaný marxismus je velmi nakažlivý a obtížný k léčení. V mnoha případech infikuje bez příznaků, zvláště mladé lidi zasažené různými internetovými „influcencery“. Starší pokolení takovou infekcí prochází obtížněji, protože to má často doprovodné nemoci v podobě nostalgie – jako v případě naší země – neboť kdysi oslabilo svůj systém odolnosti, zapisujíc se kvůli kariéře do komunistické strany.

Jak se vyhnout nákaze virem neomarxismu? Distancí – držet se dál od zmíněného řetězu s možností přenosu. Dezinfekcí – čili v podobě dobré formace intelektuální. Rouška – ochrana v podobě pěstování duchovního života, víry nejenom v rozměru individuálním, ale i společenském.

Chybná vize člověka

Aby člověk poznal, čím je neomarxismus, je zapotřebí seznámit se s jeho ideologickou matkou, čili s marxismem. Naším průvodcem zde bude sv. Jan Pavel II., který před 30 lety publikoval jed-

nu z nejzávažnějších sociálních encyklik církve – *Centesimus annus* (1991). Objevila se krátce poté, co ve střední Evropě padly komunistické režimy. Rozpadla se „železná opona“, rozvalila se berlínská zeď a pár měsíců po publikaci encykliky se rozpadlo sovětské impérium zla.

Svatý otec, věnující se reflexi o příčinách tak demonstrativního pádu komunismu na našem kontinentu, poukazyval na chybnou ideologii, čili marxismus, ze které vyrůstaly a o kterou se opíraly komunistické režimy. „Základní omyl socialismu“ – napsal sv. Jan Pavel II. v *Centesimus annus* – „je antropologické povahy“ (CA 13). Jde zde o zcela chybnou vizi člověka, podle které „jeho blaho je plně podřízeno fungování hospodářsko-sociálního mechanismu“. V této vizi člověk přestává být osobou přijímající morální rozhodnutí, a tedy i odpovědnost za jím činěné dobro nebo zlo, a „je tak redukován na komplex společenských vztahů“ (*tamtéž*).

Počítá se jen hmota a boj

Tímto způsobem navazoval sv. Jan Pavel II. na jistotu marxistické filosofie, kterou je materialismus. Člověk má před sebou život jenom na tomto viditelném světě. Smrtí končí všechno. Člověk se neskládá z duše a těla, ale jenom z těla. Není zmrtvýchvstání, a tedy ani budoucí život v těle, protože není Bůh – Vykupitel. Není vůbec žádný Bůh. Taková je v největší zkratce jistota materialismu, kterou Karel Marx převzal v celku, dáváje materialismu vlastní kolorit.

V této souvislosti je třeba především zaměřit pozornost na materialistickou filosofii Marxova příběhu, čili na historický materialismus. Ten hlásá, že podstatou společenského dění je úsilí o ovládnutí „výrobních prostředků“. Takzvaný opravdový člověk se zabývá především produkcí, množением kapitálu. Počítá se jenom hospodářství, vytváření. To je skutečná „základna“. Naproti tomu celá oblast idejí, morálky, či dokonce náboženství je – objevující se a zanikající v čase – v souhrnu náhodná „nadstavba“.

Je třeba si uvědomit, že celá Marxova filosofie – také včetně jeho filosofie historie – dozrávala pod neobyčejným vlivem německé idealistické filosofie 18.-19. století. Od jejího nejproslulejší-

ho představitele – Georga Wilhelma Hegela – převzal Marx dialektický pohled na skutečnost, čili přesvědčení o tom, že klíčem k poznání dějinných zákonitostí je existence rozporů, které se odstraňují v neustálém zápasu a konfliktu. Marxismus totiž hlásá dialektický materialismus, čili přesvědčení o tom, že společenský, hospodářský, ale i kulturní rozvoj lidstva se odehrává na cestě po sobě postupujících protikladů, řešených cestou násilných převratů (revolucí). Vláda nad „výrobními prostředky“ je podle Marxe záležitostí rozhodující o běhu historie. Jestliže je to tak, musí se všechny nejdůležitější procesy a historické události vysvětlovat materiálními zájmy jejich účastníků.

Pro marxisty a jejich současné následovníky z neomarxistické školy se například křížové výpravy nezrodily z dojetí mnoha lidí na Západě nad osudem Svaté země, a zvláště pak Hrobu Páně v Jeruzalémě, přičemž toto úsilí plynulo z hluboké víry ve Spasitele, který tuto konkrétní zemi posvětil svou přítomností (zda byl jenom obyčejným člověkem, tím není třeba se trápit). Ne, pro marxisty a jejich pokračovatele se křížové výpravy zrodily z touhy „feudální třídy“ po obohacení se a z úsilí „bohatého měšťanstva italských měst ovládnout obchodní trasy ve východní části Středozevního moře“. To je jenom jako příklad myšlení podle Marxe o dějinách. A přece podobných příkladů je mnohem více. Stačí si připomenout, jakým způsobem je objasňováno rozhodnutí Měška I. o přijetí křtu v roce 966. Uvádějí se zde všechny možné i nemožné okolnosti. Kromě jedné: že piastovský kníže uvěřil v Boha.

Bez lásky a bez svobody

O vládu nad „výrobními prostředky“ bojují jednotlivé společenské třídy, které jsou v konfliktních vztazích. Není zde místa pro křesťanskou výzvu „jedni druhých břemena neste“. Jak výstižně to komentoval kardinál Ratzinger, pozdější papež Benedikt XVI.: „Ta vize, spojená s filosofií Hegelova příběhu, s liberálním dogmatem pokroku a s jeho socio-ekonomickou interpretací, vedla k naději na beztřídní společnost, která měla vzniknout v důsledku historického pokroku, jako poslední produkt tříd-

ního boje. Tímto způsobem se objevila jediná a poslední normativní idea: dobré je to, co přivádí do onoho stavu štěstí, a špatné to, co se proti tomu staví.“

Nástrojem k dosažení onoho Marxem doporučeného „dobra“ mělo být násilí, čili revoluce. Všechno, co mělo revoluci sloužit, bylo dobré. Ba i vědecky objektivní, protože marxismus byl přece „vědeckým socialismem“. Jak napsal sv. Jan Pavel II. v *Centesimus annus* – takový stav myšlení, sebevědomí plné pýchy, že snědlo všechno rozum ve vztahu k organizaci společenského a hospodářského života, je pobídnutím k zavedení totalitární politiky: „Domnívají-li se lidé, že už znají tajemství dokonalého společenského řádu, který znemožňuje zlo, věří také, že při jeho uskutečňování smějí použít každý prostředek, i násilí a lež. Politika se pak stává »světovým náboženstvím«, které si namlouvá, že vytvoří ráj na zemi. Nikdy však nebude možno zaměřovat nějakou politickou společnost, která má svou samostatnost a své vlastní zákony, s královstvím nebeským.“ (CA 25)

Úvahu zaměřuje rovněž k tomu, že nároky marxismu na vlastnění „vědeckých, objektivních“ vědomostí se netýkaly jenom mechanismu společenských přeměn (řešeného revolucí jako „třídním bojem“), ale rovněž jeho směřování. Marxisté předem věděli, „jak to všechno dopadne“. Na konci dějin měl být komunismus jako splnění „ráje na zemi“. To znamenalo, že se naprosto ztratila svoboda. Vládl determinismus, protože takové byly Marxem a Engelsem odhalené „objektivní zákony“.

Vliv takového způsobu myšlení nacházíme v našich časech v populárních teoriích hlásajících, že jsme došli na „konec Historie“, tj. nevyvratitelného vítězství liberální demokracie (F. Fukuyama), nebo že „mimo Unii není života“ (Evropská unie jako institucionální rozměr „konce Historie“). Marxismem jsou nakaženi také ti, kteří hlásají, že kritika homosexuálního chování nebo odpírání výsad pro „LGBT lidi“ je důkazem přebývání na „nesprávné straně historie“.

(Pokračování)

Z *Milujcie się!* 1/2021 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)

Naslouchat uchem srdce

- dokončení poselství papeže Františka k 56. Světovému dni sdělovacích prostředků (7. neděle velikonoční, 29. května 2022) ze str. 2

svatý Pavel prohlásí, že víra přichází z naslouchání (srov. Řím 10,17). Iniciativa totiž patří Bohu, který k nám mluví, a my mu nasloucháme; a také toto naslouchání koneckonců pochází z jeho milosti, jako se to děje novorozenci, který reaguje na pohled a hlas své matky a otce. Zdá se, že z pěti smyslů má Bůh nejraději sluch, snad proto, že je méně invazivní a diskrétnější než zrak, a proto ponechává člověku větší svobodu.

Naslouchání odpovídá Božímu pokornému stylu. Je to činnost, která umožňuje Bohu zjevit se jako ten, kdo mluvením stvořil člověka ke svému obrazu a nasloucháním ho uznává jako svého partnera v dialogu. Bůh miluje člověka, proto se k němu obrací Slovem, a tak „nastražuje uši“, aby mu naslouchal.

Člověk má naopak tendenci ze vztahu utíkat, obracet se zády a „zamykat si uši“, aby nemusel naslouchat. Odmítnutí naslouchat často končí agresí vůči druhému, jako se to stalo posluchačům jáhna Štěpána, kteří si zacpávali uši a všichni naráz se na něj vrhli (srov. Sk 7,57).

Na jedné straně je tedy Bůh, který se vždy zjevuje tím, že se nezištně sděluje, a na druhé straně člověk, od něhož se žádá, aby se na něj naladil a začal naslouchat. Pán výslovně zve člověka ke spojení lásky, aby se člověk mohl plně stát tím, čím je: Božím obrazem a podobou ve své schopnosti naslouchat, přijímat a dávat prostor druhým. Naslouchání je v zásadě jedním z rozměrů lásky.

Proto Ježíš vyzývá své učedníky, aby si ověřili kvalitu svého naslouchání. „Dávejte tedy pozor, **at' dobře** posloucháte“ (Lk 8,18); k tomu je nabádá poté, co vyprávěl podobenství o rozséváči. Naznačuje tím, že nestačí jen naslouchat, ale je třeba naslouchat dobře. Pouze ti, kdo přijímají Slovo „dobrým a upřímným“ srdcem a věrně ho zachovávají, přinášejí ovoce života a spásy (srov. Lk 8,15). Pouze když budeme věnovat pozornost tomu, **komu** nasloucháme, **čemu** nasloucháme a **jak** nasloucháme, můžeme růst v umě-

ní komunikace, jehož středem není teorie nebo technika, ale „dovednost srdce vytvářet blízkost“ (apoštolská exhortace *Evangelii gaudium*, 171).

Všichni máme uši, ale mnohdy ani ten, kdo má dokonalý sluch, nedokáže naslouchat druhému člověku. Ve skutečnosti existuje vnitřní hluchota, horší než ta fyzická. Naslouchání se totiž netýká pouze sluchu, ale celého člověka. Pravým místem naslouchání je srdce. Král Šalomoun, ačkoli byl velmi mladý, se ukázal jako moudrý, protože prosil Hospodina, aby mu dal „srdce, které naslouchá“ (srov. 1 Král 3,9). Svatý Augustin vybízel k naslouchání srdcem (*corde audire*), k přijímání slov ne navenek, ušima, ale duchovně, srdcem: „Nemějte srdce v uších, ale uši v srdci“⁽¹⁾; a svatý František z Assisi nabádal své bratry, aby „nachýlili uši svého srdce“⁽²⁾.

Při úsilí o skutečnou komunikaci je proto třeba nejprve znovu objevit naslouchání sobě samému, svým nejpravdivějším potřebám, které jsou zapsány v nejnějším jádru každého člověka. A nemůžeme začít jinak než tím, že nasloucháme tomu, co nás činí jedinečnými ve stvoření: touze být ve vztahu s druhými a s Druhým. Nejsme stvořeni k tomu, abychom žili jako atomy, ale abychom žili společně.

Naslouchání jako podmínka pro dobrou komunikaci

Existuje způsob naslouchání, který ve skutečnosti není nasloucháním, ale jeho opakem: odposloucháváním ve skrytosti. Všudypřítomným pokušením, které se v dnešní době sociálních sítí zdá být ještě naléhavějším, je totiž odposlouchávání a špehování, zneužívání druhých ve svůj vlastní prospěch. Naopak, to, co činí komunikaci dobrou a plně lidskou, je právě naslouchání tváří v tvář člověku, jehož máme před sebou, naslouchání druhému člověku, ke kterému přistupujeme s poctivou, důvěřivou a upřímnou otevřeností.

Nedostatek naslouchání, s nímž se tak často setkáváme v každodenním životě, se, bohužel, projevuje i ve veřejném životě, kde místo toho, abychom si naslouchali, často „mluvíme jeden přes druhého“. To je známkou toho, že místo pravdy a dobra hledáme spíše přitakání; místo abychom naslouchali, věnujeme pozornost publiku. Dobrá komunikace se však nesnaží zaujmout publikum efektní hláškou s cílem zesměšnit účastníka debaty, ale věnuje pozornost důvodům druhého a snaží se pochopit složitost skutečnosti. Je smutné, když se i v církvi vytvářejí ideologická seskupení, naslouchání se vytrácí a uvolňuje místo neplodnému oponování.

Ve skutečnosti v mnoha dialogích vůbec nekomunikujeme. Prostě čekáme, až druhá strana domluví, abychom jí mohli začít vnucovat svůj názor. V těchto situacích, jak poznamenává filosof Abraham Kaplan⁽³⁾, se dialog stává *duologem*: monologem o dvou hlasech. V opravdové komunikaci „já“ i „ty“ naopak „vycházejí ze sebe“ a jsou vztaženi jeden ke druhému.

Naslouchání je tedy první nezbytnou součástí dialogu a dobré komunikace. Nelze komunikovat, pokud jsme nejprve nenaslouchali, a dobrá žurnalistika není možná bez schopnosti naslouchat. Abychom mohli poskytnout solidní, vyvážené a úplné informace, je nutné dlouho naslouchat. Pro vylíčení události nebo popsání skutečnosti v reportáži je nezbytné umět naslouchat, být připraven změnit názor a upravit své výchozí předpoklady. Pouze pokud opustíme monolog, můžeme dosáhnout souzvuku hlasů, který je zárukou skutečné komunikace. Naslouchat několika zdrojům, „nezastavit se v první hospodě“ – jak nás učí odborníci v oboru – zajišťuje spolehlivost a serióznost předávaných informací. Naslouchat více hlasům, naslouchat jeden druhému, a to i v církvi, mezi bratry a sestrami, nám umožňuje cvičit se v umění rozlišovat, které se vždy jeví jako schopnost orientovat se v symfonii hlasů.

Ale proč čelit únavě z naslouchání? Velký diplomat Svatého stolce, kardinál Agostino Casaroli, hovořil o „mučednictví trpělivosti“, které je nezbytné k tomu,

aby člověk naslouchal a byl slyšen při jednáních s těmi nejobtížnějšími partnery, s cílem dosáhnout co největšího dobra v podmínkách omezené svobody. I v méně obtížných situacích však naslouchání vždy vyžaduje ctost trpělivosti spolu se schopností nechat se překvapit pravdou, byť jen zlomkem pravdy, u osoby, které nasloucháme. Teprve úžas umožňuje poznání. Mám na mysli nekonečnou zvědavost dítěte, které se dívá na svět kolem sebe široce otevřenými očima. Naslouchání v tomto rozpoložení – s úžasem dítěte ve vědomí dospělého – je vždy obohacující, protože se vždy najde něco, třeba jen malého, čemu se mohu od druhého člověka naučit a využít to ve svém životě.

Schopnost naslouchat společnosti je v této době, zraněné dlouhou pandemií, cennější než kdy jindy. Tolik nedůvěry vůči „oficiálním informacím“, která se postupně nahromadila, také zapříčinilo „infodemii“, kvůli níž působí stále větší námahu učinit svět informací důvěryhodným a transparentním. Je třeba nastrážit uši a do hloubky naslouchat zejména sociálním obtížím, které jsou umocněny zpomalením nebo zastavením mnoha hospodářských činností.

Složitým problémem je také vynucená migrace a nikdo nemá hotový recept na jeho řešení. Opakuji, že pro překonání předsudků vůči migrantům a obměkčení tvrdosti našich srdcí bychom se měli snažit naslouchat jejich historiím. Každému z nich bychom měli dát jméno a přiřadit k němu jeho příběh. Mnoho výborných novinářů to již dělá. A mnozí další by tak rádi učinili, kdyby jen mohli. Povzbudme je! Naslouchejme těmto příběhům! Každý pak bude moci svobodně podporovat migrační politiku, kterou považuje za nejvhodnější pro svou zemi. V každém případě však budeme mít před očima nikoli čísla, nikoli nebezpečné většice, ale tváře a příběhy skutečných lidí, pohledy, očekávání, utrpení mužů a žen, kterým máme naslouchat.

Naslouchat jeden druhému v církvi

I v církvi je velmi potřebné naslouchat, vzájemně si naslouchat. Je to ten nejcennější a nejplodnější dar, který můžeme nabídnout jeden druhému. My křesťané zapomináme, že služba naslouchání nám

Jmenován apoštolský nuncius pro Českou republiku

Dne 1. května 2022 oznámilo Tiskové středisko Svatého stolce, že na základě jmenování papeže Františka se novým apoštolským nunciem v České republice stává arcibiskup Jude Thaddeus Okolo, dosavadní nuncius v Irsku.

Jude Thaddeus Okolo se narodil 18. prosince 1956 ve třetím největším nigerijském městě Kano. Kněžské svěcení přijal roku 1983 a poté byl vyslán do římské kurie, kde v letech 1984–1986 pracoval v oblasti dialogu s křesťanskými sektami. Následně absolvoval postgraduální studium v Římě a získal doktorát z kanonického práva a diplom z diploma-

tických studií. Do diplomatických služeb Svatého stolce vstoupil v roce 1990 a působil na diplomatických misích a nunciaturách na Srí Lance, Haiti, Antilských ostrovech a dalších karibských ostrovních státech, ve Švýcarsku, České republice a Austrálii. V srpnu 2008 jej papež Benedikt XVI. jmenoval titulárním arcibiskupem někdejší alžírské diecéze Novica a apoštolským nunciem ve Středoafričské republice a Čadu. O měsíc později téhož roku přijal biskupské svěcení z rukou kardinála Francise Arinzeho. Papež František ho 7. října 2013 jmenoval apoštolským nunciem v Dominikánské republice a apoštolským delegátem v Portoriku. Dne 13. května 2017 jej papež František jmenoval apoštolským nunciem v Irsku.

Podle zpráv tiskových agentur

byla svěřena tím, který je posluchačem par excellence a k jehož dílu jsme povoláni, abychom na něm měli účast. „Musíme naslouchat Božím uchem, chceme-li být schopni mluvit jeho slovem.“⁽⁴⁾ Tak nám protestantský teolog Dietrich Bonhoeffer připomíná, že první službou, kterou dlužíme ostatním ve společenství, je naslouchat jim. Kdo neumí naslouchat svému bratrovi, nebude brzy schopen naslouchat ani Bohu.⁽⁵⁾

V pastorační činnosti je nejdůležitějším úkolem „apoštolát uší“. Naslouchání před mluvením, jak nabádá apoštol Jakub: „Člověk má být čilý, když někomu naslouchá, ale váhavý, než začne mluvit.“ (Jak 1,19) Darovat nezištně něco ze svého času a naslouchat lidem je prvním projevem dobročinné lásky.

Před nedávnem byl zahájen synodální proces. Modleme se, aby to byla velká příležitost ke vzájemnému naslouchání. Společenství ve skutečnosti není výsledkem strategií a programů, ale vzniká na základě vzájemného naslouchání mezi bratry a sestrami. Stejně jako ve sboru jednota nevyžaduje uniformitu a monotónnost, ale pluralitu a rozmanitost hlasů, polyfonii. Každý hlas ve sboru přitom zpívá s ohledem na ostatní hlasy

a na harmonii celku. Tato harmonie je zamýšlena skladatelem, ale její uskutečnění závisí na symfonii všech a každého jednotlivého hlasu.

S vědomím, že se účastníme společenství, které nás předchází a zahrnuje, můžeme znovu objevit symfonickou církev, v níž každý člověk je schopen zpívat svým vlastním hlasem a přijímat jako dar hlasy ostatních, aby se projevila harmonie celku, kterou komponuje Duch Svatý.

*Řím, u sv. Jana v Lateránu
24. ledna 2022,*

památka svatého Františka Saleského

(Redakčně upraveno)

Poznámky:

- ⁽¹⁾ „Nolite habere cor in auribus, sed aures in corde“ (*Sermo 380*, 1: Nuova Biblioteca Agostiniana 34, 568).
- ⁽²⁾ *List celému Řádu*: Fonti Francescane, 216.
- ⁽³⁾ Srov. *The life of dialogue*, in J. D. Roslansky ed., *Communication. A discussion at the Nobel Conference*, North-Holland Publishing Company – Amsterdam 1969, 89–108.
- ⁽⁴⁾ D. Bonhoeffer, *La vita comune*, Queriniana, Brescia 2017, 76.
- ⁽⁵⁾ Srov. *tamtéž*, 75.

Pondělí 30. 5. 2022

6:05 Bol som mimo: Štefan Esztergályos **7:10** V pohorách po horách: Vír – Via ferrata (Drahanská vrchovina) **7:20** Buon giorno s Františkem **8:05** Ostrava zpívá Gospel: Slezská lilie 2017 **9:10** Pomoc má mnoho tváří: Diakonie ČCE **9:35** Outdoor Films s Petrem Ferry Kubátem (84. díl): Canyoning **11:05** Hovory z Rekovic: Pavel Šporcl **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Hledání skrytých svatých míst: Jerusalemská **13:35** Poutníci času: S kardiologem Michaellem Želízem **14:05** Soňa **14:25** Noční univerzita: Eduard Stehlík – Novodobé mise české armády **16:00** V souvislostech **16:20** Dafne **18:10** Sedmihlasky: Aj tam na dolince **18:15** S Hubertem do lesa: Komu uletěly včely? **18:30** Storočnica velikána – Alexander Trizuljak [P] **19:00** Pranic na Mohelnickém dostavníku 2018 **19:20** Likvidace lepry **19:30** Vezmi a čti: Květen 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** Pavel VI. – nepochopený papež **21:30** Nebe nad hlavou [P] **21:45** Setkání: MUDr. Tom Philipp – kostel Nanebevzetí Panny Marie v Praze-Modřanech **22:00** Kulatý stůl: Pomáháme Ukrajincům **23:25** Na půli cesty **23:55** Cenakolo: svědectví o Lásce, milosrdenství a přátelství **0:35** Vodopády milosrdenství **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 31. 5. 2022

6:05 Léta letí k andělům (1. díl): Karel Herbst – salesián, světitel biskup **6:30** Obchod s migranty **7:00** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (148. díl): Hastrman v Doubravniku **8:10** Grotesky Bustera Keatona: Frigo jako Sherlock Holmes **9:10** Dobrá obec Dobrá **9:35** V souvislostech **10:00** Noční univerzita: Projekt „Mary's Meals“ **11:05** 750 let Ostravou **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Irák: Ninive **13:25** Za obzorem: Černobyl na kolečkách **14:05** K jádru věci: S prof. Janem Rychlíkem **15:05** Setkání: Ondřej Benešik – kaple ve Strání **15:15** Život ve vztahu: Franz Kett a jeho pedagogika **16:00** Muzikanti, hrajte **16:35** Indie: Jeden **17:05** Mezi pražci (106. díl): Květen 2022 **18:00** Sedmihlasky: Aj tam na dolince **18:10** S Hubertem do lesa: Boj o jelena **18:25** Animované příběhy velikánů dějin: William Bradford (1590–1657) **18:50** Zachraňme kostely: Kostel svatého Víta v Zahradce **19:05** Poutníci času: S Leticií Vránovou-Dytrychovou **19:25** Zpravodajské Noeviny: 31. 5. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Něco navíc **21:25** Můj chrám: MUDr. Lumír Kantor, Ph.D., neonatolog a primář novorozeneckého oddělení v nemocnici v Olomouci, v chrámu sv. Cyrila a Metoděje, Olomouc **21:40** Kaplani naděje: Sr. Anna Vendula Malichová **22:00** Saxofony a akordeon: Svatováclavský hudební festival 2021 **23:05** Flešbky – Godzone podcast **23:35** Terra Santa News: 25. 5. 2022 **0:00** Biblická studna **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 1. 6. 2022

6:05 Léta letí k andělům: Ludvík Armbruster – jezuita, děkan Katolické teologické fakulty UK **6:30** Zpravodajské Noeviny: 31. 5. 2022 **6:50** Noční univerzita: Eduard Stehlík – Novodobé mise české armády **8:20** Ghana – Příběh dětí duchů **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:05** Pohádka o lásce: Na troskách Labyrintu světa **10:20** Pěšky bez hranic **11:15** Setkání: Hayato Okamura – Staroměstské náměstí v Praze **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Flétny nad Oslavou **13:45** Můj chrám: Mgr. Andrea Růžičková, he-

TELEVIZE

DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

rečka a modelka, v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně, Praha **14:15** Zpravodajské Noeviny: 31. 5. 2022 **14:35** Outdoor Films s Petrem Šigutem: Fotograf přírodních krás **16:10** ARTBITR – Kulturní magazín **16:20** Modlitba ve skle **16:40** Sněhurka a sedm trpaslíků: Divadlo Víti Marčíka **17:50** Sedmihlasky: Aj tam na dolince **17:55** S Hubertem do lesa: Čertovy kameny **18:10** Strýček Emu: Rodina **18:20** Ježíš pro děti **19:25** Terra Santa News: 1. 6. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** Koncert SBM [P] **22:05** Noční univerzita: Janka Strežová a Mária Strežová – Synovská chvála [P] **22:55** Hledání skrytých svatých míst: Jerusalemská **23:40** Generální audience papeže Františka **0:05** Výpravy do divočiny: Zachraňme slony **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 2. 6. 2022

6:05 Léta letí k andělům (3. díl): Vojtěch Hrubý – zakladatel římského Velehradu **6:30** Vezmi a čti: Květen 2022 **6:45** Bačkorám navzdory: Alice v říši divů **7:00** Klapka s Alenou Krejčovou **8:00** Terra Santa News: 1. 6. 2022 **8:25** Indie: Jeden **9:10** Mladí salesiánští misionáři – Argentina – Mapučové **9:30** Kulatý stůl: Pomáháme Ukrajincům **10:55** Ceferino Jimémez Malla – Cikán v nebi **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Má vlast: Svatý Hostýn **14:15** Generální audience papeže Františka **14:35** Víra do kapsy **14:55** Biblická studna **16:00** Zpravodajské Noeviny: 31. 5. 2022 **16:20** Setkání s Komenským – Alfred Strojček **16:55** Kid **18:00** Sedmihlasky: Aj tam na dolince **18:05** S Hubertem do lesa: Zloději kaštanů **18:20** Ovečky: Slavnost Soslání Ducha Svatého [P] **18:50** Flešbky – Godzone podcast **19:25** Zpravodajské Noeviny: 2. 6. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Jak potkávat svět: S Milošem Štědróněm [L] **21:45** Moudrost mnichů: Umění milovat sám sebe i ostatní **21:55** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Pavel Bratinka [P] **22:15** Pod lampou [P] **0:20** Zpravodajské Noeviny: 2. 6. 2022 **0:40** Služebnice Boží Matka Vojtěcha **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 3. 6. 2022

6:05 Léta letí k andělům (4. díl): Jiří Čepel – kněz, motorkář **6:30** Zpravodajské Noeviny: 2. 6. 2022 **6:50** Na startu **7:20** Bazilika s tajemným světlem (2. díl): Mariánská bazilika **7:30** Svědectví mladých z komunity Cenacolo **7:45** Do varu s Maxem Kašparů: Křesťán a média **8:00** Grotesky Bustera Keatona: Když se Frigo ženil **9:10** Dům ze skla? **10:15** Kaplani naděje: Ondřej Doskočil a Ludmila Míchalová Mikšíková **10:25** Pavel VI. – nepochopený papež **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Naše Horní Lideč **13:40** Pranic na Mohelnickém dostavníku 2018 **14:05** Plody Medžugorje

14:35 Když bolí duše: Náboženství a psychika člověka **15:40** Vezmi a čti: Květen 2022 **16:00** Zpravodajské Noeviny: 2. 6. 2022 **16:20** Cvrlíkání (69. díl): Plachý host **17:30** Přehrada Kružberk 1957–2017: videodokument o rekonstrukci vodního díla **18:00** Sedmihlasky: Aj tam na dolince **18:05** S Hubertem do lesa: Vlkodlak **18:20** V pohorách po horách: Skalka – Hřebeny – Brdy **18:30** Nebe nad hlavou **18:45** Ich bin: Já jsem **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** Noemova pošta: Červen 2022 [L] **21:50** Moudrost mnichů: Mistrova řehole **22:05** Poletuchy: Na skok do Valtic **22:45** Cimbál Classic: kostel sv. Šimona a Judy v Praze **0:05** Zachraňme kostely: Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutice **0:30** Nikaragua: Pán, záruka míru **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 4. 6. 2022

6:05 Léta letí k andělům (5. díl): Jaroslav Kratka – reverend, lazarián **6:30** Velehradská zastavení: Díl 4. – Slavení východní liturgie **6:38** Cestujeme regionem Záhorie **7:40** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Pavel Bratinka **8:00** Sedmihlasky: Aj tam na dolince **8:05** Ovečky: Slavnost Soslání Ducha Svatého **8:30** Animované biblické příběhy: Narodil se Král **9:00** Strýček Emu: Rodina **9:10** Animované příběhy velikánů dějin: William Bradford (1590–1657) **9:45** ARTBITR – Kulturní magazín **10:00** Koncert SBM **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Regina Coeli **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svatě z pouti ke sv. Janu Nepomuku Neumannovi **13:25** Pod lampou **15:30** Lednický park vypravuje **15:55** V dobrém sa rozejdem: Rožnovské slavnosti 2019 **17:20** Storočnica velikána – Alexander Trizuljak **18:00** Slovo na neděli: Slavnost Soslání Ducha Svatého [P] **18:25** Hledání skrytých svatých míst: Kypr (1. díl) **19:15** V pohorách po horách: Osoblažsko **19:25** V souvislostech [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Borovičkou: Meteorická astronomie, 2. díl [P] **21:00** Mezi pražci (107. díl): Červen 2022 [P] **21:50** Král Štěpán [P] **23:35** Lidé a město **0:15** Poutníci času: S kardiologem Michaellem Želízem **0:30** Čas pro Malawi **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 5. 6. 2022

6:05 Léta letí k andělům (6. díl): Otmar Oliva – výtvarník **6:25** Etiopie: Jděte a získávejte učedníky **7:00** Mezi pražci (107. díl): Červen 2022 **7:45** Slovo na neděli: Slavnost Soslání Ducha Svatého **8:10** Vezmi a čti: Květen 2022 **8:25** Jak potkávat svět: S Milošem Štědróněm **10:00** Mše svatá ze Slavnosti Soslání Ducha Svatého [L] **11:15** Poutníci času: S Jindřichem Štreitem **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:20** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Borovičkou: Meteorická astronomie, 2. díl **14:10** Muzikanti, hrajte [P] **14:40** K jádru věci: S prof. Janem Rychlíkem **15:45** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Pavel Bratinka **16:05** Král Štěpán **18:00** Sedmihlasky: Z pulčínského kostelíčka, Já su od Lidečka [P] **18:05** Animované biblické příběhy: Ježíš, Syn Boží **18:30** Ovečky: Slavnost Soslání Ducha Svatého **18:55** Strýček Emu: Když přší [P] **19:05** Animované příběhy velikánů dějin: Pocahontas (1595–1617) **19:35** Setkání: Karel Smetana – kaple sv. Cyrila a Metoděje v Haňovicích u Litvle **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Letnice na Noe [L] **21:30** Dokořán: S Janem Přeučilem [P] **22:20** Koncert na hladině Vltavy: Navalis 2022 **23:50** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:10** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:50** Skleněná múza **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 30. 5. o 20:30 hod.:

U Nikodéma (25 rokov kňazstva)

V roku 1997 bolo vysvätených najviac kňazov v ponovembrovej ére Slovenska. Ako prežili 25 rokov v kňazskej službe? Čo im služba dala?

Utorok 31. 5. o 20:30 hod.: Pod javiskom

Aký je to pocit, byť známou tvárou a cestovať vo vlaku? Na pomyselné ceste vlakom v relácii Pod javiskom sa s Lukášom Latinákom stretla herečka Jana Olhová. Spoločne diskutovali o príhodách z ciest, hereckej kariéry a o role matky šiestich detí.

Streda 1. 6. o 20:50 hod.: Karol (Film)

Animovaný príbeh o Karolovi Wojtyłovi, ktorý poukazuje na dobrý vzťah s mladými ľuďmi, ktorý pramenil z výletov do poľských hôr s niekoľkými študentmi, a zaznamenáva rôzne „Svetové dni mládeže“ – udalosť, na ktorej sa zúčastňujú milióny mladých ľudí.

Štvrtok 2. 6. o 16:05 hod.:

Pápež František – Vlastnými slovami (Dokument)

Dokument nám po prvýkrát ponúka výpovede Svätého otca, jeho spomienky a príhovory, kázne či vyhlásenia k novinárom, popre-

tkávané udalosťami z jeho života. Celá mozaika je presiaknutá hlbokou vierou v Boha i láskou k ľuďom, zvlášť k tým najbiednejším.

Piatok 3. 6. o 20:50 hod.:

Dôkaz viery: Svätá Ružena Limská (film)

Vidiecka lekárka v odľahlej dedine sa stane svedkom zázraku, ktorý zmení nielen jej život, ale aj život malého týraného dievčatka na príhovor patrónky Ameriky, svätej Ruženy Limskej.

Sobota 4. 6. o 20:30 hod.:

Don Camillo 1/5 (film)

Rozpráva s Bohom, ale riadi sa vlastnou intuíciou. Fernandel ako farár bojujúci proti červenému zlu, ktoré zaplavuje Taliansko. Don Camillo je farárom v talianskom mestečku, ktoré sa snažia ovládnuť komunisti, ktorým prekáža, akú moc majú farárové slová.

Nedeľa 5. 6. o 21:15 hod.:

Medzi nebom a zemou

Mladá lekárka Monika Paločková sa rozhodla pre službu v Afrike. V relácii nám porozpráva aj o tom, akú úroveň má zdravotníctvo na tomto kontinente. Moderuje Marián Gavenda.

Zveme Vás na **POUŤ NA TURZOVKU**, ktorá sa koná na Svatodušní pondelí – **6. června 2022.**

Duchovní doprovod P. Jaroslav Stříž.

Mše svätá je v 11 hodín v bazilice a ve 12.30 hodín s večeradlem v kapličke Panny Marie.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

28. KVĚTNA – 4. ČERVNA 2022

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 29. 5.		PO 30. 5.		ÚT 31. 5.		ST 1. 6.		ČT 2. 6.		PÁ 3. 6.		SO 4. 6.			
Antifona	642	722	642	722	1378	1544	1708	1924	642	722	1692	1907	642	722		
Žalm	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881	786	884	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	642	722	1376	1540	1378	1544	1708	1925	642	722	1693	1907	642	722		
Antifony	654	735	1046	1541	1379	1545	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1249		
Žalmy	1030	1150	1046	914	813	914	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	654	736	658	1541	1380	1546	1710	1928	667	750	1694	1910	673	757		
Antifona k Zach. kantiku	655	736	1376	1542	1380	1546	1385	1552	667	751	1694	1910	674	758		
Prosby	655	736	658	740	1380	1546	1711	1929	667	751	1694	1910	674	758		
Závěrečná modlitba	655	737	1377	1542	1381	1547	1385	1552	1386	1553	1386	1553	674	758		
Modlitba během dne:																
Hymnus	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723		
Antifony	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	655	737	659	741	1381	1547	665	748	668	751	671	755	674	759		
Závěrečná modlitba	655	737	659	741	1381	1547	665	748	668	751	671	755	674	758		
Nešpory:																
	SO 28. 5.															
Hymnus	641	721	641	721	1377	1542	1660	1877	1714	1932	641	721	1698	1913	641	721
Antifony	652	734	656	738	1056	1543	1382	1549	1087	1209	1102	1226	1118	1243	676	760
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1997	1661	1878	1087	1209	1102	1226	1118	1243	676	760
Kr. čtení a zpěv	652	734	656	738	660	1543	1382	1549	1717	1935	669	752	1701	1917	678	762
Ant. ke kant. P. M.	653	735	657	739	1377	1543	1383	1549	1385	1552	669	753	1701	1917	678	762
Prosby	653	735	657	739	660	742	1383	1550	1718	1936	669	753	1702	1917	678	763
Záv. modlitba	655	737	655	737	1377	1542	1381	1547	1385	1552	1386	1553	1386	1553	679	763
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 29. 5. – 7. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 7,55–60
 Ž 97(96),1+2b.6+7c.9
 Odp.: 1a+9a (*Hospodin kraluje, je povznesen nad celou zemí.*
 Nebo: *Aleluja.*)
 2. čt.: Zj 22,12–14.16–17.20
 Ev.: Jan 17,20–26

Pondělí 30. 5. – nezávazná památka

sv. Zdislavy (v českých diecézích a v brněnské diecézi památka, v litoměřické diecézi svátek)
 1. čt.: Sk 19,1–8
 Ž 68(67),2–3.4–5ac.6–7ab
 Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 16,29–33

Úterý 31. 5. – svátek Navštívení

Panny Marie
 1. čt.: Sof 3,14–18 nebo Řím 12,9–16a
 Iz 12,2–3.4bcd.5–6
 Odp.: 6b (*Vládne nad vámi Svatý Izraele.*)
 Ev.: Lk 1,39–56

Středa 1. 6. – památka sv. Justina

1. čt.: Sk 20,28–38
 Ž 68(67),29–30.33–35a.35b–36c
 Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 17,11b–19

Čtvrtek 2. 6. – nezávazná památka

sv. Marcelína a Petra
 1. čt.: Sk 22,30; 23,6–11
 Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10.11
 Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 17,20–26

Pátek 3. 6. – památka sv. Karla

Lwanga a druhů
 1. čt.: Sk 25,13b–21
 Ž 103(102),1–2.11–12.19–20ab
 Odp.: 19a (*Hospodin si zřídil na nebi trůn.* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 21,15–19

Sobota 4. 6. – ferie

1. čt.: Sk 28,16–20.30–31
 Ž 11(10),4.5+7
 Odp.: srov. 7b (*Zbožní uzří tvou tvář, Hospodine.* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 21,20–25

večer: vigilie slavnosti Soslání Ducha

Svatého
 1. čt.: Gn 11,1–9
 nebo Ex 19,3–8a.16–20b
 nebo Ez 37,1–14 nebo Jl 3,1–5
 Ž 104(103),1–2a.24+35c.
 27–28.29bc–30
 Odp.: srov. 30 (*Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země.*
 Nebo: *Aleluja.*)
 2. čt.: Řím 8,22–27
 Ev.: Jan 7,37–39

MIMOŘÁDNÁ NABÍDKA PRO ČTENÁŘE SVĚTLA - 1 kus za 20 Kč
na níže uvedené knihy vydané Maticí cyrilometodějskou s. r. o.

Značky na prázdninové cestě • Podle F. Lelotta přeložila a upravila PhDr. Věnceslava Fišerová

Brožurka chce být dětem dobrým průvodcem na prázdninové cestě. Ukazuje, co je dobré dělat, čeho se vyvarovat. V závěru obsahuje krátké modlitby za rodiče, kamarády aj., zpracované podle P. Ferdinanda Neubauera.

Brož., křídový papír, A6, 44 stran

Já jsem - 31 eucharistických adorací • Ct. Conchita Armida • Z italštiny přeložil PhDr. Lubomír Štula

Ježíš je ustavičně přítomen mezi námi v Eucharistii. Ct. Conchita Concepción Cabrera de Armida (1862-1937), omilostněná Mexičanka, manželka a matka milujícím srdcem rozjímá před Eucharistií, vzdává díky, předkládá rady pro život, předsevzetí.

Brož., A5, 128 stran

Víra se musí zalévat modlitbou • Josef Vlček - život a dílo

Jaroslava Krejčí

Brožurka připomíná život Josefa Vlčka, posttotalitní obnovu Maticy cyrilometodějské a vznik týdeníku Světlo.

Brož., 124x189 mm, 48 stran

Eucharistické zážitky • Z němčiny přeložil PhDr. Lubomír Štula

Paní Ida Peerdemanová z Amsterdamu byla omilostněna zjeveními Panny Marie od 25. března 1945 do 25. března 1984. Skrze vizionářku a její eucharistické zážitky přichází Matka Boží jako Paní všech národů.

Brož., A5, 136 stran

Veden démony • Mohamed dle úsudku svých současníků Adelgunde Mertensacker • Přeloženo z němčiny

Tento spis je výsledkem dlouholetých studií islámu. Hájí svatost křesťanské víry.

Brož., A5, 58 stran

Zjevení přesvaté Panny na hoře lasalettské 19. září L. P. 1846
Melanie Calvatová • Z francouzštiny přeložil Josef Florian
Zjevení Panny Marie v La Salette dle sepsání samotné vizionářky.

Brož., A6, 44 stran

Blahoslavená Panna Maria pláče v Japonsku (Akita)

Tatsuya Shimura • Z němčiny přeložila Marie Mrázková

O událostech v japonské Akitě jako svědkové vypovídají sestry Institutu Služebnic posvátné Eucharistie a lékař pověřený zkoumáním stop krve, potu a slz sochy Panny Marie.

Brož., A5, 40 stran

Ani oko nevidělo... • F. J. Boudreaux SJ • Přeložily a vydaly Sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie v Přerově v roce 1934

Autor vysvětluje nejen podstatu blaženého patření na Boží tvář, ale rovněž nabízí mystický vhled, jakým způsobem je budeme prožívat v závislosti na svém pozemském životě. Hovoří tak o různých stupních nebeské blaženosti, počínaje slávou Pána Ježíše a Panny Marie.

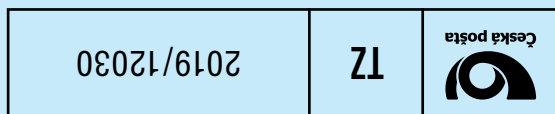
Nové, upravené vydání, v MCM první
Brož., 143x202 mm, 104 stran

Všechny knihy nabízené na této straně časopisu Světlo stojí 20 Kč za 1 kus. K ceně knih bude účtováno poštovné dle sazeb České pošty a balné 20 Kč. **Knihy lze objednat na telefonních číslech 733 741 841 nebo 587 405 431 nebo na e-mailu: objednavky@maticecm.cz.** Nabídka platí do vyprodání zásob.

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc